TAJEMSTVÍ DĚSIVÉHO DENÍKU

VÍTĚZSLAV WELSCH

Tajemství děsivého deníku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Vítězslav Welsch
Tajemství děsivého deníku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Vítězslav Welsch

Tajemství děsivého deníku

CPress
Brno
2018

OBSAH

Část první

Kapitola první.....15
Kapitola druhá.....26
Kapitola třetí.....32
Kapitola čtvrtá.....39
Kapitola pátá.....53
Kapitola šestá.....61
Kapitola sedmá.....67
Kapitola osmá.....75
Kapitola devátá.....80
Kapitola desátá.....89
Kapitola jedenáctá.....102
Kapitola dvanáctá.....112
Kapitola třináctá.....117

Část druhá

Kapitola čtrnáctá.....123
Kapitola patnáctá.....128
Kapitola šestnáctá.....134
Kapitola sedmnáctá.....138
Kapitola osmnáctá.....148
Kapitola devatenáctá.....169
Kapitola dvacátá.....174
Kapitola dvacátá první.....187
Kapitola dvacátá druhá.....194
Kapitola dvacátá třetí.....200
Kapitola dvacátá čtvrtá.....206

Kapitola dvacátá pátá.....210
Kapitola dvacátá šestá.....218
Kapitola dvacátá sedmá.....221
Kapitola dvacátá osmá.....227
Kapitola dvacátá devátá.....231

Část třetí

Kapitola třicátá.....236
Kapitola třicátá první.....242
Kapitola třicátá druhá.....247
Kapitola třicátá třetí.....253
Kapitola třicátá čtvrtá.....258
Kapitola třicátá pátá.....262
Kapitola třicátá šestá.....266
Kapitola třicátá sedmá.....270
Kapitola třicátá osmá.....282
Kapitola třicátá devátá.....288
Kapitola čtyřicátá.....294
Kapitola čtyřicátá první.....299
Kapitola čtyřicátá druhá.....305
Kapitola čtyřicátá třetí.....309
Kapitola čtyřicátá čtvrtá.....312
Kapitola čtyřicátá pátá.....324
Kapitola čtyřicátá šestá.....331
Kapitola čtyřicátá sedmá.....334
Kapitola čtyřicátá osmá.....347

Soumrak se vznášel nad rozpraskaným asfaltem ulice a suchý vítr po ní hnal chomáče šedého kouře. Vraky aut, podobné ohořelým kostlivcům, výhružně cenily střapatý plech, pomačkaný prudkými nárazy.

Soumrak se vznášel nad rozpraskaným asfaltem ulice a suchý vítr po ní hnal chomáče šedého kouře. Vraky aut, podobné ohořelým kostlivcům, výhružně cenily střapatý plech, pomačkaný prudkými nárazy. Nebylo slyšet ani zpěv ptáků (kde by se tady také vzali) a jen hučení v kanálech dávalo tušit, že Svět dnes žije v úplně jiných dimenzích.

Elizanna seděla na odřené bedně, kterou na půdu kdysi dotlačila společně se Samem. Ani se nenamáhala otřít ji od prachu a pavučin. Stejně by to jejím zeleným maskáčovým kalhotám dvakrát nepomohlo, zaschlé bláto a tmavé skvrny od oleje jim dávaly nezaměnitelnou patinu. A konec konců…, doby, kdy si dávala záležet na svém vzhledu, jsou nenávratně pryč.

Smutně se pousmála, nespouštěje oči z výřezu světlíku. Nesmí podlehnout beznaději, určitě se jí podaří najít ostatní, když ne dnes, tak zítra. Připravovali se na tuto situaci a věděli, že podstupují velké riziko! Jenže, co je dnes bez rizika? Nic…, ani věci, ani myšlenky a možná už ani vzpomínky. Vzpomínky na všechno, co by raději nechala daleko za sebou.

Zatnula pěsti a nostalgicky se rozhlédla kolem sebe. Staré trámy třípatrového domu s vředy letokruhů se ztrácely v hřebenu střechy. Dala si práci, aby měla jistotu, že ji tu nic nepřekvapí. Jenže sem doběhla ještě v raném odpoledni, kdy ta trocha světla alespoň na chvíli zahnala nebezpečí. Věděla, že tma jí může způsobit spoustu problémů. Proto se musela ujistit, že zde vydrží až do rána.

V tu chvíli ucítila jemné zachvění u lýtka. Ruka jí automaticky sjela ke spínači u pasu. Prudké světlo bodové lampy se jako šíp zapíchlo do ošlapané podlahy.

Stvoření, jestli se tak vůbec dalo nazvat, krátce kniklo a schoulilo se do sebe. Tmavě nazelenalá barva jeho kůže začala rychle blednout. Tvor se ještě jednou pokusil uniknout prudkému světlu,

pak ovšem s tlumeným puknutím praskl jako lískový ořech. Žádný kouř ani zápach. Prostě najednou zmizel, nezanechávaje za sebou nic než pousmání v Elizannině tváři.

„Kdyby na Světě nebylo nic horšího než *Brukani*," pomyslela si, „dřepěla bych ve škole a s holkama plánovala, kam vyrazíme dneska večer. A v horším případě pomáhala mámě se žehlením, jako každý čtvrtek."

Uvědomila si, že návštěvy kina či sledování televize jí dnes připadají jako cosi nepatřičně exotického a dávno ztraceného. Za týdny strávené přípravou k uzavření Brány na podobná rozptýlení ani nepomyslela.

Zhluboka si povzdychla a znovu zkontrolovala spínač. Všechna světla připevněná k silnému koženému opasku se rozsvítila. I záložní zářiče, upnuté do karabin, střídavě zablikaly. To jí dodalo potřebný klid. Hlavně nezmatkovat, už byla i v horších situacích a dokázala se z nich dostat. A nebát se! Tím by mohla všechno ztratit. A to si ve svém postavení nemohla dovolit. Musela jít příkladem ostatním, tak jako doposud. Má odpovědnost a nejvíce znalostí z Peruciina Deníku! To ji zavazuje k nápravě věcí. Pomáhala přece sestavit Plán i Strategii, jak se bránit! Jak postupovat dopředu, opatrně otevírat další dveře a jiné rychle přibouchnout. Jenže čím více neznáma odkrývali, tím jistější si byli, jak obludnou věc musí porazit. Jistě…, konečně už získali Klíč! Až se opět všichni sejdou (snad alespoň Gaia s Bárou unikly z toho pekla dnes odpoledne), mohou konečně udělat poslední krok, zřejmě jediný pokus, který mají…, pokus o uzavření Brány.

Stále věřila, že se jim to podaří!

I proto, že ji sama pomohla otevřít!

… o několik týdnů dříve…

„Elizanno, pojď hned domů," ozval se matčin hlas, tlumený vysokými túje mi, vysázenými před kuchyňským oknem. Tři děvčata, stojící na kraji ulice, se po sobě rozpačitě podívala. Bylo jim jasné, že pro dnešní den je s jejich plány konec. Do Jeskyně se už nedostanou, protože čas večeře se neúprosně blížil.

„Tak zítra," tleskly si do dlaní a každá se rozběhla jiným směrem. Slunce je pošimralo na opálených lýtkách a snad jim mohlo závidět jejich šestnáct let. Zatím bezstarostných, pokud ovšem se zatajeným dechem nepomyslely na svá tajemství. Tajemství s velkým T, o která se rozhodně nechtěly s nikým dělit. Tušily, že ti nudní dospělí by jejich Hru považovali za hloupou a zbytečnou, stejně jako většina spolužaček ze školy.

„Je to zvláštní," blesklo Elizanně hlavou, „že mi matka nikdy neříká zdrobnělinou. Ani bratrovi Theodorovi." Vlastně od chvíle, kdy je opustil otec, své jméno jinak neslyšela. Jenom táta jí vymýšlel přezdívky a zdrobněliny, matka nikdy.

„Umyj si ruce!" ozvalo se od sporáku. Podle vůně bude dnes k večeři zelenina. Žádné maso, žádné sladkosti. Už si pomalu zvykala na odměřené porce a tichou domácnost. Na rozdíl od Theodora, který se raději odstěhoval k babičce Xenii. Bylo mu v lednu osmnáct, a tak s ním matka nic nesvedla. Snad i proto si svoji autoritu co chvíli ověřovala na Elizanně.

„Doufám, že máš připravené věci do školy," pokračovala matka ve zbytečně ostrém tónu. „A jak jsi na tom s matikou? Máš všechno…"

Dívka za stolem ji však neposlouchala. Její pozornost se přesunula k otevřenému oknu. Stín, co se náhle mihnul za povlávající záclonou, ji překvapil. Jestli to opravdu byla ta věc, na kterou myslela, tak něco nebude v pořádku. Přece se postaraly o všechno důležité, jako

obvykle. I zaříkávání jim šlo bez jediného zadrhnutí. A Gaia posypala zbytky popela solí, přesně jak se dočetly v Kodexu Paměti.

Elizanna si zamyšleně promnula pramen svých zlatých vlasů. Už jednou se jim stalo, že se *Přikrčenec* nechtěl ztratit. Jenže tenkrát zapomněly na Rindellské zaklínadlo…

V hrstích, kde prach kola dělá,
najdeš cestu paměti
i slova celá...

„Už zase chytáš lelky?" jakoby z dálky a zároveň nepříjemně blízko štěkl matčin hlas. Nechápavě zvedla oči, aby uviděla její horkem červenou tvář. „Tak mi snad pomůžeš, ne?" a natáhla k ní ruce plné talířů, skleniček a papírových ubrousků.

„Jistě," převzala od matky její náklad. Stále však pozorovala obdélník okna, zda se tam znovu neobjeví On.

Položila nádobí na stůl. Z kopečků dušené zeleniny stoupala horká vůně a rychle se šířila celou místností. Nic z toho však Elizanna nevnímala. Celou svou bytostí se upnula ke zvukům přicházejícím zvenčí. Věděla, že pokud má něco udělat, příliš času jí nezbývá. Za pár minut se denní světlo začne měnit v šero a pak i tmu. A co by se pak mohlo stát, na to raději nepomýšlela. Netušila, jak nebezpečné mohou být jejich Hračky po západu slunce.

Sáhla do kapsy a pod prsty ucítila krabičku se zápalkami. V tu chvíli se rozhodla.

„Zapomněla jsem venku kolo," vyhrkla naoko zděšeně a udělala pohyb, jako by se chtěla zvednout od stolu. Matčino přísně stažené obočí ji zase přikovalo zpět.

„Od večeře se neodchází, přináší to smůlu," řekla matka tónem nepřipouštějícím odpor. „A jestli se ti ztratí, nepočítej s tím, že ti nějaké

nové koupím!“ dodala výhružně a udeřila dlaní do desky stolu. Tím bylo řečeno vše a dívka věděla, že dokud nebude poslední sousto snědeno a sklenice s citronádou vypita, nesmí se ani hnout.

Beze slova se pustila do jídla. Zelenina chutnala drobet přesoleně, ale s plátkem bílé opečené topinky se ingredience vyrovnaly. Zhltla svoji porci a trochu zadýchaně vypila i chladnou vodu s kousky citronové dřeně. Způsobně si otřela koutky úst a s otazníkem v očích se zadívala na matku. Ta, jako by ještě více chtěla dát najevo svoji autoritu, jedla pomalu a beze slova. Jen cinkot příborů a hučení lednice rušily napjatý klid podvečera.

A pak to uslyšela, stejně jako matka. Zvuk přicházející odněkud za stěnou domu. Znělo to, jako by se cosi těžkého sunulo po oprýskaných prknech, používajíc k tomu zuby a drápy. K tomu se ještě přidalo chrčení, které Elizanna už dobře znala. Tentokrát ovšem bylo hlubší, a jak se zdálo, i mnohem naštvanější.

Matka nespokojeně nakrčila nos. Venku však opět zavládlo ticho, a tak se znovu sklonila nad talířem. V tu chvíli se škrábání ozvalo znovu. Intenzivnější a ještě blíže k oknu.

„Jestli je to zase ten Blackův čokl, tak ať si mě nepřeje,“ řekla navztekaně matka a tvář se jí zkřivila nezastíraným odporem. Elizanna si s leknutím uvědomila, že tentokrát by si sousedův pes nemusel už najít cestu plotem zpátky. Pokud by to ovšem skutečně byl ohař pana Blacka, který se občas podhrabal pod jejich laťkovým plotem.

Obávala se však, že matka ani zdaleka netuší, jaká návštěva se skrývá jen pár kroků od ní.

„Já ho zaženu!“ vykřikla více nahlas, než chtěla. Jenže nyní už hrála o čas. S každou minutou může být hůře. A ještě než matka stačila zareagovat, téměř převrhla židli, jak vyrazila od stolu. Prosmýkla se otevřenými dveřmi do malé předsíně a rozrazila okopané venkovní dveře.

Polovinu dvora již halil stín, posouvající se od stříšky dřevníku. Druhá část, doposud zalitá sluncem, byla vysušená a rozpraskaná. A právě tam, v načervenalém prachu, uviděla to, čeho se obávala. Pár stop nepravidelně se točících za roh jejich domu. Rozestupy se zvětšovaly, čím více se od ní vzdalovaly.

„Roste to," napadlo ji a v první chvíli zapochybovala, zda jí tentokrát pomůžou zápalky. Jenže…, neměla na vybranou, lampy zůstaly v Jeskyni a velkou svítilnu si Bára odnesla s sebou domů. Pokud chce, aby nedošlo k nejhoršímu, musí jednat rychle.

„Jdu zavřít zadní dveře, aby nám ten pes nevběhl zase do baráku," ozvalo se zavolání z domu a ona byla šťastná, že matku nenapadlo jít ven. Rychle vytáhla krabičku zápalek a zhluboka se nadechla. Pak vyndala raději tři sirky naráz, přiložila je ke škrtátku a opatrně se přesunula k rohu domu. Věděla, že za ním je stín ještě temnější než na dvorku. Přesto musela jednat. Škrtla a vzápětí vyskočila ze svého úkrytu.

Tma tu byla opravdu o dost větší než za jejími zády. Snad to způsobil i rychlý přechod ze slunce a oči se nestačily přizpůsobit náhlé změně. A ještě k tomu…, ze tří zápalek se rozhořela pouze jediná.

Poznala ho ve vteřině. Byl to *Grawlin* s téměř dokončenou přeměnou. A vypadal ještě hrůzostrašněji než v Almanachu!

V tu chvíli definitivně uvěřila, že pokyny a varování, o nichž se v knize dočetly, jsou pravdivé. A také jí prolétlo hlavou, zda jejich Hra nezašla až příliš daleko…

Až později, po mnoha týdnech, si uvědomila, jak velké štěstí v tu chvíli měla. Stačilo tak málo, aby ji napadl a ona skončila stejně špatně jako mnoho bezejmenných před ní. Jenže tentokrát měla víc štěstí než rozumu. Jednak se nestačila leknout, protože vlastní překvapení nad tím, co vidí, jí v této přirozené reakci zabránilo. A pak…, společně s myšlenkou na pravdu, kterou spatřila, se od jediné hořící zápalky rozžehly i zbylé dvě. Zasyčení náhle vytrysknuvšího světla na vteřinu

plně osvětlilo stísněný prostor mezi plotem a stěnou domu. *Grawlin*, natočený k ní oběma hlavami, se možná právě chystal ke skoku. Jediné, co zahlédla, byla temnota v jeho očích, upřených přímo na ni. Světlo, které tak nemilosrdně rozbilo jeho skrýš, mu v okamžiku vybělilo kůži do pergamenové šedi. Vzápětí se ozval důvěrně známý zvuk, jako když strýček Dramm vytahoval špunt z lahve rybízového vína. Než stačila mrknout okem, kromě větví bezu přesahujícího sousedovic plot a harampádí na zemi tu nic podezřelého nebylo. A v drobných šupinách, snášejících se teplým vzduchem do ušlapaných drnů, by nikdo tvora Druhé strany už nepoznal.

Elizanna se pomalu otočila a přitom schovala zápalky zpět do kapsy. Právě když vyšla zpoza rohu, matka vyhlédla z verandy.

„Tak co, kde je to psisko?“ zeptala se a pátravým zrakem přehlédla dvorek.

„To nebyl Black,“ odpověděla Elizanna, „jen nějaký pták se zamotal do větví a křídly tloukl do stěny.“

Matka beze slova pokrčila rameny a zmizela opět v domě. Stín už měl převahu nad čtvercem dvorku a nemilosrdně postupoval dál. Dívka namalovala do prachu špičkou boty symbol kruhu protnutého kuželem, jehož smysl zatím tušila jen matně. Doufala, že alespoň trochu zažene chmury honící se jí hlavou. Protože situace se jí, Gaie i Báře začínala vymykat z rukou. A ona si už nebyla jistá, jestli v té hře chce dále pokračovat.

Rychle vytáhla krabičku zápalek a zhluboka se nadechla. Pak vyndala raději tři sirky naráz, přiložila je ke škrtátku a opatrně se přesunula k rohu domu.

KAPITOLA PRVNÍ

Školní zvonek, ohlašující velkou půlhodinovou přestávku, vyhnal děti z budovy. I Elizanna se svými dvěma kamarádkami vyšly ven. Pod korunou starého ořešáku, kde větve rozhazovaly po zemi třepetající se kousky stínu, rozbalily svoje svačiny.

„Zase jablko," zklamaně konstatovala Bára a s výrazem netajeného opovržení se zakousla do ovoce. Její kamarádky na tom nebyly o moc lépe. Suchá žemle v Gaině ruce ani Elizannin zapečený toust k jásotu nevybízely.

„Tak povídej," vybídla Bára svoji blonďatou přítelkyni a nervózně ukousla dužinu jablka. Také Gaia zpozorněla a upřela na Elizannu své hnědé oči.

„Dostal se až k našemu domu," navázala na střípek informace, kterou stačila děvčatům ráno sdělit. „Nevím, jak je to možný, ani jak mě objevil, ale určitě tam byl! Vypadal úplně stejně jako v knize. Možná i hůř," dodala po krátkém zamyšlení a s povzdychnutím schovala svůj toust opět do ubrousku.

Její dvě kamarádky se na sebe nechápavě podívaly.

„Ale jak by se mohl dostat z Jeskyně? Vždyť jsme včera ani nezačaly s kombinací jeho symbolů," zavrtěla Gaia hlavou. „Po tom, co se ztratil *Skrčenec*, jsme všechno vrátily zpátky Rindellským zaklínadlem. Určitě jsme nic nepřehlédly!"

Ani Bára nevypadala o nic moudřejší. Všechny tři ztichly a v hlavě si přehrávaly jednotlivé okamžiky jejich včerejšího Kombinování. Ticho nakonec přerušila Elizanna.

„Podle mě se musíme vrátit na úplný začátek. A hlavně si pořádně přečíst všechny poznámky od Perucie. Zatím jsme to neudělaly," řekla opatrně, tušíc, že s tím narazí.

A nemýlila se.

„A kdopak pořád říkal…, ještě zkusíme tohle a támhleto…, a nakonec jsme se málem udusily kouřem? A to ani nechci vzpomínat na spálené šaty, za které mi máma strhla kapesné na měsíc dopředu," navztekaně odsekla Bára.

„Já vím," špitla omluvně Elizanna a trochu se zakabonila. Tenkrát se nechala příliš unést a přemluvila děvčata k dalším pokusům. Ale od té doby už našla trpělivost a (to holky nemohly popřít) byla to ona, kdo je v jejich experimentech spíše mírnil.

„Perucie by na nás byla pyšná," ozvala se Gaia, jako by chtěla utéct od nepříjemného tématu.

„O tom nepochybuj," souhlasila Bára a v očích se jí zaleskly ohníčky vzpomínek na jejich společné tajemství.

„Jenže ta tvoje prateta Perucie také v Deníku tvrdí, že je nutné být opatrný. A těch pár věcí, které popsala, rozhodně nebylo nebezpečných. Všechno ostatní už sama nezkoušela! Jen se nejasně zmiňovala o vzpomínkách a vyprávění někoho jiného," doplnila ji Elizanna, čímž jim zase připomněla jejich včerejší návštěvu v Jeskyni.

„Tak co s tím budeme dělat?" zeptala se Gaia a položila zbytek housky do cesty spěchajícím mravencům. „Přece teď neskončíme…, když jsme…, když se nám už povedlo…," a s povytaženým obočím kývla hlavou směrem ke škole.

Zbývající dívky vyprskly smíchy. Zjevně je napadla stejná věc.

Zacinkání zvonku přerušilo jejich další plány. Slíbily si, že se odpoledne sejdou opět u Jeskyně. Tentokrát ale nad jinými pokusy než včera. Pokušení bylo příliš silné a slovo strach si nechtěly připouštět.

***

Svah, pokrytý nízkou a sluncem sežehnutou trávou, protkaly desítky různých cestiček, mířících k vrcholu. Vápencové jeskyně, které tajně navštěvovaly generace pra- i prapra- rodičů všech tří dívek, by mohly vyprávět o spoustách dětských dobrodružství. A samozřejmě nezkrotné touze odhalovat tajuplná zákoutí temných chodeb, i přes varování dospělých. Zákazy, vycházející snad a pouze z jejich vlastních zkušeností, byly stejně zbytečné jako v dobách, kdy i oni chodili do školy a měli volná odpoledne.

To však Elizannu, Gaiu ani Báru pranic netrápilo. Jejich věk jim zaručoval povahu rebelů, doplňovanou vzdorem a nesouhlasem s většinou věcí, které po nich dospělí tak často požadovali. Spěchaly strání nahoru, aby se co nejdříve ztratily případným zvědavým očím náhodného pozorovatele.

„Kdybychom vyzkoušely," zadýchaně vyhrkla Bára, „Mlžnou stěnu, jak o ní píše Perucie, nemusely bychom chodit pořád oklikama! Strašně nás to zdržuje," dodala a s nadějí se podívala na své společnice.

„To bychom si zrovna mohly dát inzerát do novin," odsekla Gaia, „a každému vytroubit, co děláme. Umíš si představit, jak se v takovém horku najednou udělá mlha? Perucie přece napsala, že se tohle dá vyzkoušet jenom na podzim či na jaře. Ale ne v létě, když svítí sluníčko." Despekt, s jakým to vyřkla, nepřipouštěl žádný odpor.

Elizanna se toužebně podívala na bílou hranu vápence, vystupujícího ze stráně. Věděla, že za pár okamžiků budou na místě. Proto ani neuznala za vhodné vstupovat do jejich diskuse. Nohy ji bolely od rychlého výstupu a v plicích ji píchalo snad tisíc jehel.

Konečně se před nimi zvedla bílá stěna s puklinou připomínající půlměsíc. V okolí bylo podobných vstupů do různých štěrbin a výklenků desítky, ale jen některé vedly dál než pár metrů. Tento si ale

nevybraly náhodně. Byla o něm zmínka v sešitu s poznámkami Gainy pratety.

A po první návštěvě už věděly proč.

Rychle se protáhly dovnitř. Rozsvítily kapesní lampy a raději sehnuly hlavy. Strop chodby se postupně snižoval, až po deseti krocích skončil závalem. Zdálo se, že dál se jít nedá. I ony zde při prvním pokusu zůstaly zmateně stát. Nyní ale věděly, co musí udělat. Každá se opřela jednou rukou do stěny po jejich levé straně. Už přesně odhadly, kam přiložit dlaň, aby se Jeskyně otevřela. Naštěstí jim Perucie ta správná místa v Deníku důkladně popsala.

Vápencová stěna se zhoupla a kamenný čep, ukrytý kdesi ve spodní části, se s jemným zaskřípěním otočil. Dýchl na ně chlad a vůně dřevěného uhlí, pozůstatku jejich posledního pokusu.

První vstoupila Gaia, následovaná Bárou a Elizannou. Každá se automaticky vydala do jiného koutu podzemní prostory, aby zapálily petrolejové lampy. Během okamžiku se jeskyní rozlilo tlumené světlo, natahující své skromné paprsky do nezřetelných spár vápencových stěn. Dveře, tvořené lehce opracovaným kusem kamene, se vzápětí samy vrátily do původní polohy.

„Tak," vydechla Bára, „a je to v suchu." Což vzhledem k pravidelně se ozývajícím kapkám vody, protékajícím masivem kopce nad jejich hlavami, nebylo zrovna trefné. Děvčata však věděla, že jde o něco jiného. Aby jejich výlety sem nikdo další neodhalil.

„Začneme Kodexem Paměti?" opatrně se zeptala Gaia, vytahujíc z koutu dřevěný kufr, potažený kůží. Matné kování a dvě ozdobné petlice naznačovaly, jak hodně už truhla pamatuje. Stejně jako věci ukryté uvnitř.

„A co Deník?" namítla Elizanna. „Slíbily jsme si, že než se pustíme do dalších stránek, pořádně ho pročteme. Aby se nestalo…, však víte co," naznačila včerejší malér s *Grawlinem*.

„Jéé, no vidíš…, ještě že jsi mi to připomněla," nedočkavě vyhrkla Bára. „Chtěla jsem se podívat, jak vlastně ten fantom vypadá. V Almanachu jsou o něm nejmíň dvě stránky," dodala a nedočkavě odklopila petlice na truhlici. Opět, jako vždy, když se víko otevřelo, ozvalo se cosi jako povzdechnutí. Vypadalo to, jako by si někdo neviditelný oddechl, že se jeho vězení otevřelo. Poprvé je zvuk vylekal a všechny tři tenkrát vyděšeně odskočily stranou. Jenže nic dalšího se nestalo a pak…, truhlu tehdy otevřely ještě v přístavku u Gainých rodičů. Teprve později ji přenesly sem, přesně podle pokynů v Deníku.

Bára se sklonila a vyndala starou, v kůži vázanou knihu. I když nebyla velká, její váha až překvapivě nekorespondovala s tušeným objemem. Vazbu měla na několika místech potrhanou a jeden z rohů se kdysi potkal s ohněm. Netušila, zda jsou listy z papíru, či se jedná o pergamen, ale písmo jako by vystupovalo z každé stránky a hrozilo, že se přelije z jednoho řádku do druhého. Vypadalo až neuvěřitelně nově, pokud připustily, že může být i několik set let staré.

Všechny tři dívky si sedly o kousek dál, na malou dřevěnou lavičku. Právě tady, s petrolejovou lampou nad hlavou, mohly nejlépe nalézt potřebné informace. Kvapně prolistovaly začátek Almanachu, až narazily na grafickou část. Zde se zdály stránky nejstarší, barvou evokovaly žloutnoucí podzimní listí.

I na omak byly drsné a tuhé, jako kůra starých stromů.

Nyní už postupovaly pomaleji. Před očima se jim míhaly obrázky podivných tvorů, u nichž většinou chyběly jakékoliv poznámky či údaje. Přesto se zdálo, že tvůrce perokreseb velice dobře věděl, co maluje. A právě u toho, jenž v záhlaví nesl uhlazeným písmem slovo *Grawlin*, byly přimalovány ještě tři malé červené kapky. Děvčata věděla, že je to poměrně zřídkavý jev. S těmito symboly se v knize setkaly jen na pár místech. Proto ještě pozorněji sklonily své hlavy nad otevřenou knihou.

Ze zažloutlé stránky na ně hledělo podivné stvoření. Zavalité tělo pokryté drobnými šupinami nesly dvě svalnaté nohy, které byly zakončené třemi silnými drápy. Mezi oběma horními končetinami volně visela tenká blána, trochu podobná netopýřím křídlům. Co však na tvorovi nejvíce zaujalo, byly jeho dvě hlavy, jakoby narážené na překvapivě tenkém krku. Obličej, dá-li se jeho část takto vůbec nazvat, ze dvou třetin zabíraly obrovské tmavé oči, které i na stránce knihy vypadaly děsivě.

„Jak je asi velký?" špitla Bára, nespouštějíc zrak z knížky.

„Když jsem ho včera viděla u nás za domem, tak mohl mít něco přes metr. Ale určitě ještě rostl," přesvědčivě dodala Elizanna. „To se dalo poznat i podle stop na dvoře. Každý krok byl delší, takže určitě se měnil hodně rychle. A to byl jenom v šeru! Kdybych za ním nepřišla a on se dočkal tmy…," nechala nedopovězenou myšlenku, aby si děvčata sama představila možné problémy.

Možná jim v tu chvíli letěla hlavou stejná vzpomínka. Stalo se to před týdnem, když zkoušely přivolat *Skrčence*. Nakonec se jim snaha vyplatila a z popela se opravdu vynořilo cosi podobného obrázku v knize. Jenže za pět minut to bylo už třikrát tak veliké, hodně vyděšené, či možná hladové… To nevěděly. Ještě, že si vzpomněly na první pravidlo a rozsvítily své svítilny. Včera ale situaci podcenily, možná jim i trochu otrnulo. Koho by ovšem napadlo, že se něco může stát, když budou zkoušet přivolat *Duhonoše*? Vždyť i v poznámkách Perucie se o nich mluví jako o barevné radosti. Ale možná něco přehlédly a teď na to musí přijít. Aby se nemohl opakovat včerejší omyl a hlavně nebezpečí, na které by třeba příště už nemusely stačit.

Elizanna se opět vrátila k truhle a tentokrát vyndala pratetin Deník. Listy v něm už dávno držely pohromadě jen díky okovaným deskám, které uzavírala mohutná zdobená spona. Opatrně ji rozepnula a volné stránky si pokládala na kolena. Konečně našla ten správný list.

Drobným písmem Gainy pratety Perucie zde byly poznámky k heslu *Duhonoš*. Elizanna se začetla, zatímco ostatní dvě děvčata stále listovala Almanachem.

Po dalších pěti minutách zvedly hlavu. Nenašly nic, co by si již včera všechny nepřečetly. Včetně upozornění na šero, kde barvy *Duhonošů* více vyniknou.

„Tak co, objevila jsi něco nového?" zeptala se Gaia, zaklapujíc knihu s kresbou *Grawlina*. Rozpačité pokrčení rameny jí bylo dostatečnou odpovědí.

„Musíme je zkusit vyvolat znovu," rozhodla Bára a podívala se na Gaiu. Věděla, že je kurážnější (či méně zodpovědná?!) než Elizanna, a tudíž by u ní mohla najít oporu. A kamarádka rychle kývla.

Pak se obě zadívaly na Elizannu.

Ta zatím mlčela. Po pravdě řečeno, do staronového experimentu se jí vůbec nechtělo. Obraz *Grawlina* jí ještě nevymizel z paměti a to, že se objevil u jejich domu, jí na klidu rozhodně nepřidalo. Na druhou stranu si uvědomovala, že takto se dále nikdy nedostanou a dráždivá tajemství staré truhly jim zůstanou utajena. A to se ani jedné z nich také nelíbilo.

„Dobře," souhlasila po krátkém zaváhání. „Ale dnes jich uděláme jenom polovinu," navrhla a špičkou prstu přejela po dřevěném uhlíku, zakutáleném od ohniště.

„Jasně," okamžitě souhlasily Bára s Gaiou a začaly připravovat Pyramidu. Jednalo se o čtyři, zhruba půl metru dlouhé trubičky, spojené ve vrcholu těžkým jehlanem. Podle barvy a váhy se zdálo, že jde o měď, ale jisté si nebyly. Spočíval na rozkročených čtyřech nohách, vytrčených nad studeným ohništěm. Elizanna vyndala z hadrového pytlíku suchou březovou kůru. Na ni položily jemně naštípané třísky a pak škrtly zápalkou. Slabý proužek kouře se jako had zavlnil nad hromádkou určenou k podpalu a vzápětí vyšlehly první drobné

plamínky. Když se oheň rozhořel, opatrně k němu přisunuly pár kousků dřevěného uhlí. Ale opravdu jenom pár kousků, ne tolik jako včera.

Elizanna při zapalování ohně vždy trnula, aby se v jeskyni neudusily. Ale nikdy se kupodivu nestalo, že by je kouř škrábal v krku či pálil v očích. Zřejmě zde byly důmyslné průduchy, které ústily ven, a to tak šikovně, aby dým nespatřili náhodní kolemjdoucí.

Zkrátka, prateta Perucie věděla, proč právě tato jeskyně je ta pravá.

Po dalších deseti minutách, když uhlíky zářily jako rudé drahokamy, přistoupily k poslednímu kroku. I třetí věc vytažená z truhlice vypadala starobyle. Na rozdíl od Almanachu a Deníku však byla ještě opatřena skrytým zámečkem s otvorem pro malý klíček.

Gaia si sáhla ke krku a vylovila tenký řetízek, na jehož konci se houpal mosazný klíček. Beze slova s ním odemkla mechanismus a vazba knihy se otevřela.

Klíček pak opatrně vyndala ze zámku a pověsila si ho zpátky na krk. Gaia knihu opatrně položila vedle čtyřnožky, daleko od žhavých uhlíků, ale zároveň v dosahu jejich tlumeného světla. Měla na paměti, že Kodex Paměti musí ležet na zemi. Jinak je veškerá snaha zbytečná a síly ovládající Neznámo jim nepomohou.

Když se všechny tři přesvědčily, že je vše podle Peruciiných pokynů, nalistovaly pátou stranu knihy. Tentokrát nehledaly, věděly přesně, kde jsou *Duhonoši* ukrytí.

Z obrázku vyzařovalo zvláštní charisma. Na rozdíl od Almanachu a svitků, nacházejících se v truhle, měl Kodex Paměti barevné ilustrace. Alespoň se domnívaly, že to jsou barevné ilustrace. Čím více světla na stránky s kresbami dopadalo, tím méně byly obrázky zřetelné. Dokonalé se jevily pouze v úplné tmě, to ale ještě nikdy nezkusily. Naopak, bláznivý nápad Báry, aby se podívaly na knihu pod denním světlem, skončil málem katastrofou. Nejenom, že nic neviděli, ale Kodex se každým krokem z jeskyně stával těžším a žhnul podivným

teplem. A když ho konečně vynesly na kraj chodby, kam právě dopadaly podvečerní paprsky zapadajícího slunce, málem jim spálil prsty. Velmi ochotně se tehdy vracely zpět do šera Jeskyně! A s tmou jako by se vše vrátilo do normálu. Od té doby raději nic neriskovaly.

Elizanna věřila, že se přece jenom něco naučily. Například uchovávat si respekt ke všemu, co společně v Jeskyni objevovaly. I nyní se cítila napjatá a trochu nervózní.

„Začneme?" zeptala se Gaia a zlehka foukla do dřevěných uhlíků.

Všechny tři se na sebe podívaly a pak spustily Otevírací zaklínadlo:

Tajemství spící v truhlici,
ruka, co odsune petlici,
život v trnové jehlici
zmizí jako vosk na svíci!

Prvních pár okamžiků se nic nedělo. Pak, zprvu rozpačitě a nejistě, pohnula kresba *Duhonoše* svými křídly. Dojem, že v knize je živý tvor, byl více než přesvědčivý. Přitom věděly, že je to stále jenom kresba. Vzápětí se ovšem od žhavých uhlíků zvedl šedý proužek dýmu. Tedy…, myslely si, že je šedý, v téměř dokonalé tmě, kterou rušily pouze na minimum ztlumené petrolejové lampy a nepatrné světlo ohně, nedokázaly jeho barvu rozeznat. Oproti všem fyzikálním zákonům (či alespoň těm, které si děvčata ze školy pamatovala), se kouř ohnul jako most a jeho druhý konec se rozvlnil nad otevřenou stránkou Kodexu.

Nyní už jen dychtivě čekaly, co přijde. A jestli to bude tak nádherné jako včera!

Objevili se stejně překvapivě jako při posledním pokusu. Zdálo se, že vyletěli snad z nejčernějšího koutu Jeskyně, tiší a tajemní. Možná i proto, že jich bylo méně než při posledním pokusu, si děvčata daleko

intenzivněji uvědomovala měňavou barvu jejich křídel. Nebylo těžké pochopit, proč je v Almanachu kdosi pojmenoval *Duhonoši*.

Tvorové podobní velkým duhovým motýlům bez jediného zvuku poletovali tmou jeskyně a zdálo se, že za nimi zůstává nazlátlá stopa. Nebyli o mnoho větší než dlaň, ale perleť, skrytá v jejich křídlech, za nimi nechávala čáru tlumeného světla. Elizannu napadlo, že nemají daleko k barevným světlicím na noční obloze. Ty se také rozlétnou do všech stran a teprve po chvilce jejich barevnou fontánu pohltí tma.

„To je krása!" zaznělo unisono třemi hlasy. Děvčata otáčela hlavy za létajícími, stále se měnícími křídly. A *Duhonoši*, jako by uslyšeli jejich pochvalná slova, se rozzářili ještě více. Křivky letu se stávaly propracovanějšími a v jednu chvíli zcela jasně vytvořily roztřesený obrazec kruhu protnutého kuželem. Bez dechu, s hlavami zvrácenými k neviditelnému stropu Jeskyně, se nechávaly unášet hrou křídel, tajemnou a neuchopitelnou.

V tom okouzlení si ani nevšimly, že knoty petrolejek, stažené opravdu pouze na nejnutnější minimum, postupně zhasínají. Teprve když už v posledních dvou zbývalo světla jak z odrazu měsíce na vodní hladině, poznaly, že cosi není v pořádku. *Duhonoši* létali stále rychleji a čím dál více se k nim přibližovali.

První si nebezpečí uvědomila Gaia. Křídla, která se jí otřela o tvář, ji vytrhla z transu, do něhož se dostala. Její výkřik, drásavě disharmonický v porovnání s krásou *Duhonošů*, se rozlehl tichem Jeskyně. Bára i Elizanna sebou vylekaně trhly. I ony pochopily, že cosi není v pořádku.

„Světlo!" vykřikla Bára a natáhla se pro svítilnu. V tu chvíli ucítila palčivou bolest v předloktí. A vzápětí další, tentokrát na krku.

„Lampy! Rychle!" uslyšela zleva Elizannin vyděšený hlas. A cinknutí skleněného cylindru ji ubezpečilo, že Gaia měla stejný nápad.

Jeskyní zaplálo jasné světlo, až oči zabolely.

Na ten pohled ani jedna z nich ještě pár dnů nezapomněla. *Duhonoši* se již ani zdaleka nepodobali chomáčům světla jako před několika okamžiky. Naopak, jejich křídla připomínala zubaté pily snažící se zasáhnout nechráněné části dívčích těl. A podle krvavých šrámů, jež se Báře, Gaie i Elizanně objevily na předloktí rukou, když si chránily obličej, byla i stejně ostrá. Zvuk, který nyní vyplňoval Jeskyni, se podobal hladovému větru, jak ho znaly z dlouhých zimních večerů.

„Zaklínadlo! A musíme všechny najednou!" zavolala Elizanna a pak nahlas spustila:

V hrstích, kde prach kola dělá,
najdeš cestu paměti
i slova celá,
okna sluncem potemnělá!!!

Duhová kola zbledla a svist křídel se vyšuměl v temnotě Jeskyně. Jen palčivé šrámy připomínaly nebezpečí uplynulých okamžiků.

Netušily, co mělo větší efekt. Zda světlo petrolejových lamp, či Staré zaklínadlo, které se muselo použít vždy na konci Oživení.

Raději po tom nepátraly. Znovu se přesvědčily, jak málo doposud znají z odkazu pratety Perucie.

KAPITOLA DRUHÁ

Šumění, ozývající se zespodu z ulice, ji vytrhlo z lehkého spánku. Ani si neuvědomila, kdy jí brada klesla a unavené oči se zavřely. Stále seděla na obrácené bedně, jenže tentokrát byla kolem tma. Ani hvězdy či svit měsíce, světla domů…, zkrátka vůbec nic. Jako by nikdy neexistovaly…

Elizanna se zaposlouchala do ševelení větru. V duchu si představovala, jak se po prázdné ulici honí útržky starých novin, loňského listí a všudypřítomného prachu. V tom lepším případě! Věděla ale, že existují daleko nebezpečnější věci působící hluk, jenž by ji mohl probudit. Rychle přemýšlela. *Sekáč* nebo slídící *Grawlin*? Nebo snad…, ale ne, to je hloupost, *Červochové* se objevují pouze na volné ploše, a ne mezi domy, aby mohli vyrůst. A tady je místa akorát tak na houf *Brukanů*!

„Jen ať to není zase něco nového," napadlo ji a zděšeně sebou cukla. Protože každá nová Přeměna znamenala spoustu starostí. A jich bylo tak zoufale málo v porovnání s množstvím variant nabízejících se v Almanachu i mimo něj.

„Perucie ovšem v Deníku psala, že Almanach je pouze nepatrným náznakem skutečnosti a popsaní tvorové ani zdaleka nejsou všichni. Že ten, kdo se věnuje celou svojí duší a odvahou zkoumání Kodexu Paměti, může a pravděpodobně i vytvoří něco nového. Případně přivolá…, co vlastně přivolá?" pomyslela si Elizanna. „A jsou to vůbec živí tvorové, tak jak jsme si je dříve představovaly?"

Raději pohlédla dolů, do černé tmy. Šumění nepřestávalo, ale déšť to rozhodně nebyl. Jinak se zdálo, že je kolem klid. Myšlenkami

se proto vrátila k nakousnutému problému a vzpomínkám na začátek všech stávajících problémů, bezpečně zasunutých v paměti jejích šestnácti let.

„Jé, Gaio, co to tady máš za bednu?“ zvědavě se zeptala Elizanna, odhrnující zelenou uprášenou plachtu. Společně s Bárou stály nad popraskaným koženým kufrem, který zde určitě ještě před pár dny nebyl.

„Aha, tohle,“ zvedla Gaia obočí a důležitě nakrabatila čelo. „Předevčírem ji přivezl táta. Je pratety Perucie…, vlastně už není. Ona před týdnem umřela,“ vysvětlila děvčatům důvod, proč je bedna právě v místech jejich pravidelných setkání. „Bydlela prý v nějakém…,“ a Gaia marně hledala to správné slovo, až si konečně vzpomněla, „starobinci. Bylo jí skoro osmadevadesát.“

Bára s Elizannou se po sobě podívaly. Gaia přece nikdy o žádné tetičce nemluvila a už vůbec nevypadala na to, že by se jí smrt nějak citově dotkla.

„To je blbý, když ti někdo umře…, asi,“ opatrně to zkusila Bára, zatímco Gaia pokrčila rameny.

„Já ji vůbec neznala. Vlastně jsem ani nevěděla, že nějakou pratetu Perucii mám! Naši o ní nikdy nemluvili a sem nikdy nepřijela. Nebýt telegramu se zprávou, že je mrtvá a táta si má přijet pro její věci, tak…,“ a Gaia se rozpačitě usmála. „Máma mi ale včera večer řekla, že to byla sestra mojí babičky. Jenže ani ona ji nikdy nepotkala, dokonce prý ani na svatbě s tátou. Byla o dost starší než moje babička, tu si trochu pamatuju, bydlela tu s námi. Jenže když mi bylo šest, umřela na zápal plic!“

Téma smrti je pro šestnáctiletá děvčata stejně vzdálené jako cesta na Mars. I v tomto případě zvědavost nad truhlou neznámé tety, či vlastně pratety, jasně zvítězila nad škrobenou pietou.

„A co je v ní?“ téměř jednohlasně vyhrkla Elizanna i Bára, odhazující zbytek plachty na zem. Kovové přezky na popraskaných popruzích a odřené rohy truhlice přímo vyzývaly k ukrytí pokladu či jiné cennosti.

„To nevím,“ odpověděla Gaia. „Táta říkal, že kromě starých hadrů a téhle truhly po ní vůbec nic nezbylo. Ani obrázek, šperky, prostě nic! Snad jsou uvnitř nějaké knížky či co, říkal…“

„Knížky?“ vzdychla Bára trochu zklamaně. „Takhle nějaké plesové šaty nebo klobouky,“ zasněně protáhla hlas. „Ale knížky…“

„Počkej,“ vyzvala ji Elizanna a přitáhla Báru za ruku. „Jak nejde o parádu, tak tě to už nezajímá? Co když to jsou módní časopisy! Staré ročníky, svázané do knih, samozřejmě!“

„I kdyby tam byl pirátskej poklad, stejně nám to nepomůže. Nemáme klíč,“ ujistila je Gaia. „Táta k truhle žádný nedostal a paní ředitelka toho…, starobince, o žádném ani nevěděla.“

„Počkej,“ zamyslela se Elizanna, „jak potom ale víš, že tam jsou knížky, když ani tvůj táta kufr neotevřel?“

„Řekla mu o nich jedna pečovatelka. Prateta si prý po večerech některé pročítala. Ale nikomu je neukazovala, a jakmile někdo vešel do pokoje, začala hned křičet, ať odejde! Nepřestala, dokud je zase nedala zpátky do kufru. Asi jí už strašilo ve věži,“ vyprskla Gaia smíchem a obě děvčata se přidala. Po chvilce se však opět vrátily k truhle před sebou. Teď je lákala ještě víc. Zámky však vypadaly, na rozdíl od zpuchřelých švů, dosti zachovale.

Elizanna se přikrčila a zkoumavě prsty přejížděla po odřených hranách. A pak, v jednom místě z boku víka, jí připadalo, že se pod kůží ukrývá cosi pevného. Jako výztuha či dvojité prošití.

Opatrně zatlačila na podezřelé místo.

Samozřejmě, vůbec nic se nestalo.

„Hledáš tajné skrýše?“ zasmála se Bára a špičkou boty ťukla do zadní stěny. „Je dost malá na to, aby měla dvojité dno, či kde se

podobný schovky dělají," dodala naoko vážně a znovu strčila nohou do bedny.

Elizanna pochopitelně nepředpokládala, že objeví nějaký zázračný mechanismus, který jim truhlu otevře. Jen se jí nezdálo, že by se někomu ztratil klíč od zámku, který navíc nemohl být nijak malý. Zvláště, pokud mu na obsahu truhlice zjevně záleželo. Znovu si prohlédla zpevněné místo. V kůlně nebylo příliš světla, dovnitř se dostávalo pouze pootevřenými dveřmi a v tenkých paprscích děravou střechou. Přesto měla dojem, že právě toto místo na truhlici je více oleštěné než ostatní plocha kufru. Znovu na něj zatlačila, efekt však byl stejný jako v prvním případě. Uchopila prsty kožený lem vystupující nad rám víka a spíše bezmyšlenkovitě na něj zatlačila směrem od bedny.

Jemné cvaknutí ji překvapilo více než rána z pušky.

Z pláště se vyklopila malá kapsička, ve které zahlédla velký železný klíč, pečlivě ovázaný tenkým proužkem kůže.

Obě děvčata, sledující její počínání, překvapeně vypískla.

„Jak se ti to povedlo?" udiveně vyjekla Gaia a přisedla si vedle ní. Tmavé vlasy Báry, která se nad nimi naklonila, ji zašimraly na ramenou.

„Já… já nevím," vyhrkla a dodatečně se i trochu lekla. „Jenom jsem takhle zatlačila na šev a ono se to otevřelo."

Znovu natáhla ruku ke skrýši. A najednou se jí zdálo, jako by ji cosi přitahovalo blíž a blíž. Ten pocit byl natolik intenzivní, že sebou cukla.

„Co… co to je?" stáhla dlaň zpátky a síla se v okamžiku ztratila.

Gaia s Bárou nechápaly její zděšení. Až v okamžiku, kdy se Bára naklonila nad otevřenou skrýš, se stalo cosi podivného. Její křížek z leštěné oceli, zavěšený na stříbrném řetízku, se náhle natáhl směrem ke kufru, jako by ho k sobě přitahovala neviditelná ruka.

Nyní bylo na Báře, aby zděšeně vyjekla. Všechny tři odskočily od bedny, vylekané a připravené zmizet z kůlny.

„Vi-viděly jste to?“ celkem zbytečně se zeptala Bára a rukou si držela řetízek s křížkem, který jí vyklouzl zpod košile.

„To je nějaký divný,“ zabručela Gaia, nespouštějíc oči z bedny. Ta si tam však v klidu stála a kromě tajné kapsy se železným klíčem vypadala úplně obyčejně.

Elizanna se rozhlédla kolem sebe. Na zemi uviděla pár zrezlých hřebíků. Jeden z nich vzala a hodila směrem k truhle.

Tenký předmět cinkl o přezku a spadl na zem. Stejně tak se dařilo i dalším třem pokusům. Pak se přidala i Gaia, snad aby také ukázala svoji odvahu, a opatrně hodila silným očkem řetězu. Měla o trochu lepší mušku než Elizanna a přesně trefila místo, kde byla tajná skrýš se železným klíčem.

Ozvalo se cvaknutí a lesklé očko zůstalo jako přilepené na hraně kufru.

Elizannu napadlo, že kdyby je nyní někdo vyfotografoval, jistě by se snímkem příliš nechlubily. Pootevřená ústa a nevěřícné pohledy jim na inteligenci zrovna nepřidaly. A snad právě v tu chvíli ji cosi napadlo. A jestli bude mít pravdu, pak je v jednoduchosti opravdu největší síla.

Sebrala ze země poslední hřebík a opatrně se přiblížila k truhle. Pak ho pomalu přiložila k místu, kde se nevysvětlitelně držel kroužek řetězu. Opět ucítila tah, který se snažil chytit její ruku. Hřebík, vzdálený asi deset centimetrů od kufru, jí náhle sám vyskočil z prstů a s tlumeným „cvak“ se přitiskl vedle kroužku.

„Pod tou kůží musí být magnet,“ ulehčeně zavolala Elizanna a odhrnula si vlasy z čela. „A pěkně silný! Proto mě táhl za ruku, mám na ní prstýnek od bráchy. Vybrousil mi ho z oceli,“ dodala na vysvětlenou.

Postupně si jednoduchý fígl všechny tři vyzkoušely. Při detailním průzkumu opravdu zjistily, že pod starou kůží se skrývá kruhový

magnet. Jak jednoduché a zároveň chytré! Nyní stačí jen použít železný klíč a truhlu otevřít.

Z dvorku zaslechly hlas Gaina otce. Všechny tři napadlo, že by možná nesouhlasil s jejich objevitelskou aktivitou. Rychle přetáhly plachtu zpátky přes truhlu, když předtím zacvakly tajnou kapsu.

„Zítra jedou naši na velký nákup. Budu sama doma, protože pak se ještě zastaví u tety Offelie. Volala tátovi, že jí kape kohoutek v kuchyni a nemá nikoho, kdo by ho mohl opravit," vysvětlila kamarádkám.

Kývly hlavou. Znamenalo to jediné: Že zítra bude čistý vzduch a ony se mohou těšit na prozkoumání obsahu truhly po pratetičce Perucii.

KAPITOLA TŘETÍ

Škola jim toho dne končila již o půl jedné. Domluvily se, že se sejdou v kůlně, hned jak Gaini rodiče odjedou do města. Dospělí mají někdy až příliš zvídavé dotazy a jejich představy o trávení volného času šestnáctiletých dívek jsou až archaicky nemoderní.

Pod děravou střechou bylo horko, jak slunce pražilo do popraskaných vypálených tašek. Pavučiny, zachytávající prach, se ani nepohnuly a jejich stavitelé zřejmě zalezli před slunečním horkem. Plachta kryjící víko truhly se válela pohozená v koutě. Kapsička s ukrytým železným klíčem byla otevřena a nyní jen stačilo odemknout velký zámek na petlici a rozepnout přezky jistící pravou i levou stranu kufru.

Všechny tři dívky měly pocit, jako by se pouštěly do čehosi zakázaného a trochu nepatřičného. Jenže jejich zvědavost již dávno rozhodla o příštích okamžicích. Nyní jen stačilo, aby jedna z nich truhlu odemkla.

„Byla to tvoje prateta," vyřešila problém Elizanna a kývla na Gaiu. Ta si ještě jednou prohlédla zámek a pak beze slova zasunula železný klíč dovnitř. Ozvalo se cvaknutí a oblouk naleštěného kovu překvapivě lehce vyskočil z lůžka zámku. Gaia se špičkou jazyka mezi zuby soustředěně vyvlékla očko z petlice a položila ho vedle kufru. Obě děvčata už mezitím povolovala popruhy přezek a za chvíli už nic nebránilo v otevření truhlice.

Gaia, stojící nejblíže, se opřela o víko a zatlačila směrem vzhůru. K jejímu překvapení se však nic nestalo. Víko se ani nepohnulo.

„Pomozte mi!" zadýchaně vyhrkla, když ani druhý pokus nepřinesl očekávaný výsledek. Všechny tři se opřely do kufru najednou a…

Víko odskočilo, jako by je vymrštila neviditelná pružina. Ozvalo se podivné zašumění, podobné povzdychnutí kovářských měchů.

Kožený kufr se zdál zaplněn maximálně do jedné třetiny. Na první pohled se zdálo, že dno pokrývají knihy, ale když se naklonily blíže, viděly více drobností.

V nosech je zašimrala zvláštní vůně, cosi mezi vanilkou a vydělanou kůží, těžká a omamná. Nedočkavě se naklonily nad otevřenou truhlu. V kůlně by v tu chvíli byl slyšet spadnout i onen pověstný špendlík.

„Páni!“ vyhrkla Bára.

„A dámy,“ dodala Gaia.

„… co to je?“ doplnila překvapené reakce kamarádek Elizanna a všechny tři se na sebe podívaly.

Kožený kufr se zdál zaplněn maximálně do jedné třetiny. Na první pohled se zdálo, že dno pokrývají knihy, ale když se naklonily blíže, viděly více drobností. Knihy tu ležely pouze tři, vlastně jenom dvě, třetí byl spíše jakýsi omšelý sešit ve starých okovaných deskách s mohutnou sponou kolem vazby. Zbylé dvě knihy vypadaly starobyle, ale jinak docela normálně. V jednom koutě se krčil plátěný pytlík se zatím neznámým obsahem a proti němu, omotány šňůrou, snad aby se nerozbily, čtyři petrolejové lampy. Skromný zbytek dna kufru zabíraly čtyři asi půlmetrové kovové tyče a kovový jehlan. Vypadaly ohmataně a často používané. Co jim však ještě padlo do oka, byl zdobený kalamář a vedle něho položený hadřík s temně zelenými inkoustovými skvrnami. Z něho vykukovaly tři násadky, zřejmě per, jimiž se psalo před mnoha a mnoha lety. Alespoň děvčata si to myslela, protože dnes v době propisovacích tužek už nikdo takové věci nepoužíval!

Aniž se jedním slovem domluvily, začaly věci z kufru opatrně vyndávat. Nejdříve tyče s jehlanem, pak lampy s plátěným pytlíkem a nakonec obě knihy, včetně sešitu v okovaných deskách.

Elizanna se natáhla po starobylé fialové knize s rafinovaně ukrytým maličkým zámkem. Zdála se jí těžká a také zvláštně hřála, jako by ji právě někdo sundal ze sluníčka. Položila ji vedle sebe a nakoukla zpět do truhlice. Viděla dřevěné latě potažené kůží, které tvořily dno kufru. Jinak nic, jen zvláštní vůně tajemna a starých časů.

Děvčata se rozhlédla kolem sebe. Okolí zaplnily věcmi z kufru. Gaia se natáhla k plátěnému sáčku a zvedla ho před oči. Zevnitř se ozvalo zachrastění, nepodobné cinkotu mincí či jiného kovu. „I střepy skla zvoní jinak," prolétlo Elizanně hlavou. Zvědavě hleděla na Gainy prsty, zápasící s tkanicí zadrhnutou kolem látky. Konečně se provaz uvolnil a její ruka opatrně odhrnula cíp látky.

„Tak co?" skoro současně vyhrkly Bára s Elizannou, nespouštějíce z ní oči. Rozpačité našpulení rtů a zkoumavý pohled do útrob sáčku jim byl první odpovědí. Pak Gaia vsunula ruku dovnitř. Znovu se ozval neznámý zvuk a vzápětí děvče vytáhlo ruku zpět. Drželo v ní cosi černého. Zdálo se, že i prsty se jí umazaly tím, co sáček skrýval.

„Dřevěné uhlí," překvapeně a možná i trochu zklamaně řekla Gaia. Odhodila zuhelnatělý kousek zpět do pytlíku a otráveně se podívala na umazanou dlaň.

„Ta tvoje prateta Perucie asi opravdu trochu bláznila," zasmála se Bára. „Kdo by si schovával do kufru dřevěné uhlí? No řekni!" obrátila se na Elizannu.

Ta se však věnovala zcela jinému problému. Mohutná zdobená spona naštěstí držela polorozpadlý sešit pohromadě jen pomocí jednoduchého mechanického uzávěru, takže jej bez problému otevřela. Obsah podivných desek ji okamžitě zaujal. Drobné písmo, zjevně zaznamenané zeleným inkoustem z truhly, se v pravidelných řádcích rozlévalo na všech stránkách. Občas bylo přerušeno datem a letopočtem, takže si zprvu pomyslela, že se jedná o Deník Gainy pratety. Ale už na druhý pohled zjistila, že záznamy jsou od sebe řazeny v rozmezí i několika týdnů, což na pečlivě vedený deník rozhodně nevypadalo.

Uchopila první list a přiložila ho k očím, aby v šeru kůlny lépe viděla. „24. září 1913" polohlasně zamumlala, čímž si vynutila pozornost kamarádek. Poté zrak znovu upřela na stránku, aby tentokráte záznam přečetla celý.

24. září 1913

Jeskyně je připravena, máme i dost uhlí na Přivolání. Trochu nám to kazí Laura, vymlouvá se, že nemá čas, ale já si myslím, že se bojí. Ani přemlouvání nás všech na jejím strachu nic nemění. Asi budeme muset pokračovat sami! Nevadí, až se přesvědčí, že otevření Cesty je možné připravit i bez rizika, určitě se k nám zase přidá. Nyní bude lepší, když zůstane doma. Strach je to poslední, co bychom v Jeskyni potřebovali!

Elizanna přestala číst a podívala se na Gaiu s Bárou. Obě ji poslouchaly, ale z jejich pohledu se dal vyčíst stejný zmatek, jaký pociťovala sama.

„Co že to otevírali a co to píše o Jeskyni?“ zeptala se Bára.

„Jak to mám vědět?“ pokrčila Elizanna rameny a znovu se zadívala na text. „Tady už nic dalšího není. Další zápis je až,“ a tentokrát musela ještě více přiblížit nos k papíru, „22. listopadu. Což je o dva měsíce později.“

„No tak to přečti!“ vyhrkla netrpělivě Gaia a zavrtěla sebou, jak ji zvědavost přemáhala.

22. listopadu 1913

Marek s Karlem se včera odstěhovali, musíme najít další adepty. Jestli máme pokračovat, nic jiného ani nezbývá! Myslela jsem na svoji sestru, ale je ještě příliš malá. Její strach by nás brzdil. Tak kdo vlastně zbývá? Nafoukaná Líza? Či Mirana cestáře Swahinského? Z kluků by snad přicházel v úvahu Čeko, ale ten jezdí na univerzitu a většinou nemá čas. Ach jo…, zase to čekání a zrovna, když jsme tak blízko!

I tady záznam končil a pokračování opět neslo datum několik týdnů vzdálené.

Nebyly z toho o nic moudřejší než před několika minutami.

Gaia si povzdychla a pak překvapeně zvedla hlavu a rozhlédla se. Stíny se prodloužily a ony ve svém objevování ani nepostřehly, že se blíží podvečer.

„Naši tu budou co nevidět," vyhrkla. „Musíme to dát zpátky, zatím jsem se nedovolila, jestli se můžu do truhly podívat," informovala kamarádky. Ty chápavě kývly hlavami a každá z nich popadla, co jí leželo nejblíže u ruky.

„Auu!" vykřikla Elizanna a upustila starobylou fialovou knihu. Tělem jí projel pocit, jako když se dotkla rozžhavených kamen. Zděšeně si prohlížela svoji dlaň. Přes palec se táhla červená čára podobná spálenině.

„Co děláš?" zeptala se Gaia nazlobeně a natáhla ruku po knize. Avšak ještě dříve, než ji stačila Elizanna varovat, ozvalo se druhé překvapivé vyjeknutí. I Gaia třepala rukou a vylekaně hleděla na knihu.

„Honem, nějaký hadr!" houkly na vykulenou Báru. Ta po vteřině sáhla do kapsy a podala jim kapesník. Elizanna ho rozvinula, rychle popadla vazbu knihy a dost nešetrně ji hodila přes okraj truhly. A kniha, jako by si opět našla své místo, přesně zapadla do kouta, odkud ji předtím vyndaly.

Teď již postupovaly opatrněji. Jejich obavy z dalších překvapení se naštěstí nenaplnily. Během okamžiku už měly všechny předměty vyrovnány zpět v truhle.

„Co se vám stalo?" divila se Bára.

„Zkus si na tu knížku sáhnout," sykla Gaia a prstem ukázala na dotyčný předmět.

Bára pokrčila rameny, opatrně natáhla ruku a špičkou ukazováčku se rychle dotkla vazby. Po vteřině už prst přiložila na delší dobu a pak,

s pohrdavým úsměvem, klidně položila na knihu celou dlaň. Vůbec nic se nedělo, tedy pokud si děvčata nepřipouštěla možnost, že Bára má ruku z azbestu.

„To je divný, pálilo to jako oheň," zamumlala Elizanna a Gaia horlivě kývla hlavou. Ani jedna z nich neměla nejmenší chuť si to vyzkoušet ještě jednou.

Z dálky se ozval motor dodávky. Gaini rodiče zřejmě přijížděli z nákupu. Dívky rychle zaklaply truhlu a hodily přes ni plachtu. V hlavách jim bzučela spousta otázek, na které si nedokázaly odpovědět. Podvědomě však tušily, že truhla pratety Perucie má pro ně připraveno mnoho dalších překvapení.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Následující dva dny pršelo, nebe se mračilo bouřkovými mračny a vítr foukal studeně. Šance, že by se po škole opět sešly v kůlně u Gaii, byla nulová. Elizanna se nesměla hnout z domu, protože jim v noci uletěla část střechy, a dokud matka nepřišla z práce, hrnce postavené pod kapající průsaky ve stropě vynášela ona. A večer ji už samotnou nikam nepouštěla, zvláště v takovém počasí. Naštěstí se obloha umoudřila a hlavně…, třetí den se objevil pokrývač a zamračená matka si musela vzít volno. Při první příležitosti se Elizanna rychle vytratila a zadní uličkou běžela za Gaiou. Nevadilo jí ani bláto, ani kaluže, jimž se obratně vyhýbala. Hlavně, že unikla z domu, kde na ni všechno padalo. A její netrpělivost byla o to větší, čím více se ke kamarádce blížila.

Zahnula za roh a skoro se srazila se zadýchanou postavou přibíhající z druhé strany.

„Pard…," chtěla vyhrknout, ale vzápětí se překvapeně rozesmála. I Bára se zjevně lekla nenadálého setkání. „Volala mi Gaia, že prý mám okamžitě přijít. Je to prý hrozně důležité!" sdělovala Elizanně s očima navrch hlavy.

Elizannou v první chvíli projel osten žárlivosti. Proč volala Gaia jenom Báře, a ne jí? Vzápětí se zastyděla. Pravděpodobně i u nich doma by zazvonil telefon, jenže vedení strhla odtržená střecha.

Děvčata se rozběhla kolem tyčkových plotů. Za minutu už skřípnutí vrátek vedoucích do zahrady oznámilo, že jsou na místě. Zpoza rohu dřevníku na ně vykoukla Gaina tvář.

„Rychle, pojďte!" netrpělivě zavolala a mávla rukou směrem k sobě. Nemusela kamarádky příliš pobízet. Obě se nedočkavostí téměř třásly.

Když za nimi zavírala dveře, ještě jednou se opatrně rozhlédla kolem sebe. Pak, už klidnější, se otočila k děvčatům.

„Jsou v tom čáry! Perucie uměla čarovat!“ vysypala ze sebe tak rychle, že jí skoro nebylo rozumět.

Bára se podívala na Elizannu a ta zase na ni. Ještě se nestačily ani pořádně vydýchat a Gaia na ně vybalí takovou…, takový…, co vlastně? Obě podvědomě cítily, že s truhlou nebude všechno úplně v pořádku, ale nějaké čáry a máry…?! Věděly, že jejich kamarádka má hodně bujnou fantazii, což se často projevovalo při jejich plánování růžové budoucnosti, ale řeči o čarování je stejně překvapily.

První se vzpamatovala Elizanna.

„Jak tě to napadlo?“ shovívavě se jí zeptala a úkosem pohlédla na plachtu, pod kterou se ukrývala truhla. Nezdálo se jí, že by s ní někdo hýbal. Nařasené cípy, v rychlosti přehozené a maskující jejich zvědavost, se krčily na stejném místě, jako ji opouštěly. „Ty jsi ji…,“ a hlavou kývla k objektu jejich zájmu, „otevřela?“

Gaia trochu zrudla.

„Já jsem…, když jsme tam vracely všechny ty věci…, tak…,“ a aniž by dokončila větu, vyndala zpod svetru okované desky, skrývající ručně psané poznámky pratety Perucie. Elizanně se okamžitě vybavil zelený inkoust a drobné písmo, jímž byly poznámky psané. Vzápětí jí a snad i Báře vše došlo.

„Tak ty jsi ten sešit do truhly nevrátila,“ překvapeně vyhrkla.

Gaia radostně kývla hlavou.

„V tom fofru…, když už naši přijížděli, tak jsem ho omylem hodila vedle truhly. A když už byl venku…, večer jsem se vrátila a raději ho tajně přinesla k sobě do pokoje. A skoro celý přečetla…, pod dekou…, v noci, když už všichni v domě spali!“ pronesla důležitě.

„A to jsi udělala klidně bez nás?“ dotčeně se ozvala Bára. Ani Elizanně to nepřišlo zrovna fér. Jenže na Gaiu se snad ani nedalo zlobit.

Dychtivý výraz její tváře by rozpustil i ledovec. A těžko skrývaná zvědavost, co všechno Gaia v deskách objevila, zatlačila do pozadí stín uražené ješitnosti.

Gaia se nadechla a pak už ze sebe sypala jednu větu za druhou. A každá z nich se zdála bláznivější a bláznivější.

„Nejdřív jsem chtěla listy v deskách srovnat, ale nemají žádné číslování, tak jsem toho nechala," vysvětlila na okraj a hned pokračovala. „Prateta Perucie na ně začala psát, když jí bylo sedmnáct. Alespoň první datum by tomu odpovídalo. Ale…," a na vteřinu se zarazila, „nejsem si tím úplně jistá, protože…, protože…, ale víte co, raději si to potom prohlídněte sami. Ono se to totiž těžko vysvětluje," dodala přesvědčivě, pokládajíc desky na zem.

Všechny tři dívky seděly se zkříženýma nohama na udusané podlaze v dřevníku, zápisky položené uprostřed mezi sebou. Ruce Báry i Elizanny se po nich natáhly téměř současně. I jejich oči se po sobě překvapeně podívaly, když je uchopily každá z jedné strany.

„Teď to nechte být," netrpělivě je přerušila Gaia. „Něco vám ukážu, to bude lepší než hodina vysvětlování!"

Obrátila se k plachtě skrývající kožený kufr s Peruciinými věcmi. Vzápětí ji stáhla dolů, až se prach v kůlně rozvířil. Rychle odtlačila skrýš se železným klíčem, vyndala ho a odemkla zámek.

„Už jsem přišla na to, jak je nejjednodušší ji otevřít," a zatlačila na jeden z rohů víka. To vzápětí odskočilo, jako by ho vymrštila nějaká pružina. A zase uslyšely ten podivný vzdech, trochu strašidelný a zatím nevysvětlitelný.

K překvapení Elizanny i Báry přetáhla Gaia cíp zelené plachty opět přes otevřené víko, tak aby do truhlice dopadalo co nejméně světla.

„A teď malé překvapení," upozornila je kamarádka a vyndala ze zámku železný klíč, kterým odemkla truhlu. Teprve nyní si Elizanna povšimla, že je překvapivě velký a zdobený vyrytými ornamenty.

Gaia ho s tajuplným úsměvem položila na svoji dlaň a pak druhou rukou zmáčkla jeho hlavici. Chvíli se nic nedělo, až najednou se klíč otevřel! Vlastně se rozevřel, jako když motýl roztáhne křídla! A v jednom z nich se cosi ukrývalo. Byl to ještě jeden klíč, menší a leskle načervenalý, vyrobený z mosazi.

„No né…," podivila se Bára a zvedla oči, „jak jsi na to vůbec přišla? Že je tam ukrytý ještě jeden klíček? A od čeho vlastně je?" tázavě se podívala na truhlu.

„V zápiscích se píše, že je od té fialové knihy," vyhrkla Gaia. „Jak nás tak pálila, když jsme ji vracely zpátky," a mrkla na Elizannu. „Ona totiž musí být ve tmě, jinak se hrozně zahřeje a nejde ji ani držet v ruce. Proto ta plachta," konečně vysvětlila kamarádkám, proč nechala do kufru dopadat pouze zlomek odpoledního světla.

Než si děvčata stačila srovnat nové poznatky v hlavě, Gaia už pokračovala dále. A Elizanna jí začínala závidět, že měla okované desky s poznámkami pratety Perucie pouze pro sebe.

„No, a podle toho, co Perucie napsala, je ta knížka čarodějná. S kamarádkama a nějakým klukem z ní uměly přivolávat věci nebo snad zvířata…, tomu jsem moc nerozuměla…, je to ale namalovaný v knížce! Jmenuje se Kodex Paměti a tady v tom…," šťouchla prstem za sebe, kde ležely desky skrývající stránky se zeleným inkoustem, „se píše, jak se musí postupovat. A taky mi došlo, proč je v kufru to dřevěné uhlí," s úlevným vydechnutím skončila svoji dlouhou řeč, aniž by ji ty dvě stačily přerušit.

Snad to působilo přítmí v kůlně, snad jarní vzduch provoněný vlhkou zemí, ale obě děvčata vypadala, že Gaie věří. A Elizanna si reflexivně sáhla na dlaň pravé ruky, kde ještě teď cítila spáleninu. Pocit horka, stejně intenzivní jako před dvěma dny, ji samotnou překvapil.

„Tak na co ještě čekáme?" nedočkavě pronesla Bára. „Zavoláme si nějakého dušíka! Nebo dušici, protože s klukama moc legrace není,"

ušklíbla se a pak vyprskla smíchem. „Snad byste tomu, holky, nevěřily, taková blbost! Tvojí pratetě muselo opravdu drobátko strašit na cimbuří," dodala s netajeným despektem.

Gaia ji s úsměvem pozorovala. Vzápětí se Elizanna přesvědčila, že i na tuto variantu se její kamarádka dobře připravila.

„Možná byla Perucie trochu mimo, ale…," a tajuplně ztišila hlas, „já jsem zjistila ještě něco jiného. V těch poznámkách," a opět kývla směrem k deskám, „je zmínka o jedné noci, kdy se jim podařilo přivolat nějakého *Grem*…, *Grawlina*, snad si jméno pamatuju správně. A on se dostal v noci do města a tam…, ale počkejte, našla jsem si to na internetu a vytiskla."

Sáhla do zadní kapsy šortek a vyndala tři sepnuté listy. Na první pohled bylo vidět, že pocházejí z její tiskárny. Přední list zaplňoval ofocený novinový článek a na zbývajících dvou se rýsovaly černobílé fotografie. Gaia je položila na zem a uhladila jejich pomačkané rohy. Stránky se krčily vedle sebe. Bára s Elizannou se nahnuly blíže, protože písmo bylo drobné a fotografie v šeru nezřetelné. Titulek v novinách, nesoucích datum 15. únor 1914, upozorňoval na podivnou událost:

PODIVNÝ ÚTOK NA HLÍDACÍHO PSA
Šerif Remingtonn byl včera v dopoledních hodinách požádán místním občanem Johnem Braylem, aby zdokumentoval napadení chovné stanice. Zatím nevysvětlený incident proběhl v noci z 11. února a přišlo při něm o život osm psů z chovné stanice pana Brayleho. Tento čin pobouřil nejenom chovatele, ale také ostatní poctivé obyvatele našeho města. Nejenom, že psi byli usmrcení zvláště zavrženíhodným způsobem (viz foto našeho redaktora), ale ještě došlo ke zničení soukromého majetku. Několik

kotců je zcela zdemolováno a jeden dokonce shořel. A my se ptáme: „Kdo ochrání práva daňových poplatníků, šerife Remingtonne? Není to první případ, kdy k něčemu takovému došlo, a tehdy jste tvrdil, že za roztrhaným stádem ovcí je zatoulaný medvěd, který se do našeho městečka dostal přes hory na západě. Z čeho jste vycházel při své rekonstrukci? A kam se poděl vámi vysněný grizzly, jehož ve zdejším kraji nikdo více než padesát let neviděl? Zdá se, že nepopiratelná neschopnost zdejšího šerifa a policejního sboru nakonec dovede…“

„Jestli jste si přečetly začátek, tak už dál ani nemusíte pokračovat,“ přerušila Gaia jejich zaujetí článkem. „Ten novinář měl zjevně spadeno na šerifa a dával mu to pěkně sežrat. Jako by ho vlastně ani moc nezajímalo, o čem původně píše,“ sdělila jim kamarádka. „Raději se podívejte na ty fotky a já mezitím najdu jednu stránku z toho Deníku,“ naznačila tajuplně a sebrala okované desky.

Bára s Elizannou se tedy zaměřily na fotografie pořízené z místa, kde se nacházela popsaná psí stanice. Na celkem pěti fotkách viděly pokroucené pletivo a zpřelámané kůly, tvořící základy kotců. A právě na jednom z nich, pokřiveně trčícím z černé hlíny, si všimly jakýchsi tmavých čmouh. Bylo jich šest, dvakrát po třech jednotlivých zásecích. A i z nezřetelného snímku se zdálo, že dosti hlubokých. Jen hodně silné zvíře by dokázalo udělat tak výrazný vryp do nahrubo osekaného dřeva. Alespoň tak usuzovaly podle vylomených třísek trčících z okrajů škrábanců.

To už jim Gaia strkala před oči list se zeleným písmem, na němž byl načrtnut jakýsi obrázek. Či spíše dva obrázky, protože ten druhý byl detailem jedné části těla. Na první pohled bylo vidět, že se kreslíři trochu třásla ruka, ale stejně si byly jisté, že nic takového v encyklopediích nikdy neviděly a ani v žádném dokumentárním pořadu.

Na první pohled bylo vidět, že pocházejí z její tiskárny. Jeden list zaplňoval ofocený novinový článek a na zbývajících dvou se rýsovaly černobílé fotografie.

Alespoň si nepamatovaly, že by nějaké zvíře mělo dvě hlavy, chodilo po zadních nohách, opíraje se o silný ocas. A pak ještě dvě dlouhé ruce, či možná tlapy. A právě detail oné „ruky" byl tím druhým obrázkem na stránce. Tři kožovité výrůstky zakončené silným kuželovitým drápem, jakoby vyrůstajícím přímo z vrcholku každého prstu. Nebyl to onen typický dráp, jak ho znaly u šelem, ale spíše pokračování kosti, zaostřené do nebezpečně vyhlížející špičky.

„No brr," jako první obrázek okomentovala Bára, „tahle tlapa či co to vlastně je, asi na manikúru moc často nechodí!"

„To si piš, že ne!" ujistila ji Gaia. Očima však hledala Elizannu, doufajíc, že její komentář bude o trochu blíže k problému, který zde nadnesla. A právě v té chvíli to Elizanně v hlavě sepnulo. Ještě jednou se zadívala na zelenou kresbu před sebou a pak očima přelétla i fotografie z novinového článku.

„Kdybychom tlapu přiložily ke kůlu, co je tady," a bradou ukázala na článek v novinách, „pak by všechny tři rýhy dokonale pasovaly na ty drápy. A protože je těch škrábanců šest, znamená to…, vypadá to…, že," a tentokrát se vítězoslavně podívala na Gaiu s Bárou.

„Jo…, vypadá to, jako když tenhle fešák či fešanda popadla prackama kůl od kotce a pořádně s ním zaškubala. No, a protože byl pevně v zemi, trochu jí ujely drápky. Sedí to přesně…, tři na tři," řekla Gaia a list s kresbou položila vedle fotografií.

Tentokrát to nejdéle trvalo Báře. Chvíli těkala očima z jedné kamarádky na druhou a pak vyhrkla.

„A ty ses dočetla, že tvoje prateta Perucie a její parta toho Gre…, Grew…, ale to je jedno, jak mu říkala…, odněkud vykouzlily? Nebo si ho vymyslely? Sakra holky, žijeme v době, kdy se lítá do vesmíru a na strašidla nevěří ani malé děti při Halloweenu! Tak se přece vzpamatujte!"

Obě se na Gaiu podívaly. Bára přesvědčeně, Elizanna spíše váhavě. Právě vyřčené věty se zdály být dosti zásadní. A jako by právě na to jejich kamarádka čekala.

„No a co to teda zkusit? Naši jsou pryč a do večera se těžko objeví. A co musíme udělat, to vím," dodala a snažila se tvářit přesvědčivě. „Všechno je napsáno v deskách," pokračovala a v očích měla svit nedočkavosti.

„A já jsem pro," nečekaně vyhrkla Bára a rozesmála se. Její smích jako by uvolnil atmosféru v kůlně. I z Elizanny spadla nervozita a zmatek, dosedající na všechny tři zřejmě nestejnou měrou. Gaia nadšená, Bára skeptická a ona…, nejspíše zmatená a možná i vylekaná představou, co náhodou objevily v truhle pratety Perucie. Ať se tedy ukáže, že to všechno jsou jen pohádky pro děti a fantazírování jedné popletené příbuzné.

Gaia se ihned pustila do příprav.

Vyndala z truhlice čtyři trubičky, spojené v jejich vrcholu měděným jehlanem. Postavila ho na zem, pod něho položila několik tenkých třísek suchého dřeva a pár kousků uhlíků z plátěného sáčku.

„Ještě musíme najít, co vlastně přivoláme," důležitě informovala kamarádky a opět sáhla do truhlice. Vyndala jednu ze dvou velkých starých knih. „Tahle se jmenuje Almanach a jsou v ní obrázky. Asi nějaká zvířata či co to vlastně je, ještě jsem se do ní nedívala. Ale Perucie o něm v Deníku hodně píše. A druhou důležitou pomůckou je ta knížka se zámkem. Říká se jí Kodex Paměti a nesmí se dávat na světlo. V ní by měly být přivolávací básničky. Alespoň si myslím, že to tak je," dořekla Gaia.

„No počkej," vyhrkla Elizanna, stále ještě s nejistým pocitem někde uvnitř sebe, „vždyť jsi tvrdila, že máš všechno pročtené. A teď říkáš ‚asi si myslím, že to tak je'. Copak ty si tím nejseš jistá?"

„A jak bych mohla, prosím tě? Vždyť jsem truhlu otevřela až teď s vámi! To, co vím o Almanachu a Kodexu Paměti, jsem si přečetla

v Deníku. Pro mě je to také dnes poprvé. Tak co…, už ty knížky konečně otevřeme?“

„Holky, holky…, vy už z toho začínáte mít schízu,“ znovu se zasmála Bára a Elizanna se přistihla, že jí tu bezstarostnost trochu závidí. Protože ona se rozhodně trochu bála. „Zkrátka jdeme na to, já si vezmu tuhle,“ a popadla Almanach. „A vy odemkněte ten druhý poklad. Hlavně ale,“ a dramaticky ztišila hlas, „pozor…, ať na vás něco nevybafne!“

Gaia opatrně zapálila třísky a tenounký pramínek kouře začal stoupat nahoru ke stropu. Za okamžik se již první plamínky chtivě zakusovaly do proschlého dřeva, připravujíce tak žhavou kolébku pro dřevěné uhlíky. Bára si mezitím už listovala v Almanachu.

Její tvář vypadala překvapeně a čím dál více zamyšleně.

Nyní bylo potřeba vyndat i druhou knihu, Perucií nazývanou Kodex Paměti. Elizanna se tedy pro ni natáhla, nejdříve však opatrně prstem přejela po její vazbě. Tentokrát však nepocítila žádné horko jako při prvním dotyku.

„Raději bych ji nechala pod plachtou,“ zašeptala Gaia, pozorně sledující její počínání. Elizanna proto knihu opatrně položila vedle truhly, tak aby ji stěna zakryla svým stínem. Podívaly se na sebe a pak Gaia vzala malý lesklý mosazný klíček a odemkla dobře utajený zámek.

Opatrně obrátily první stránku a překvapeně vzdychly. V tu chvíli zcela zapomněly na Báru, která se probírala Almanachem. I ona se zjevně toulala myšlenkami kdesi daleko.

I přes nedostatek světla se zdálo, že obrázky v Kodexu jsou jasné a září zvláštními barvami. Elizanna by přísahala, že se dokonce trochu hýbají, i když věděla, že to není možné. Hleděla na kresbu jakési rostliny s tmavě zelenými listy, pravidelně vystupujícími z načervenalé lodyhy. Nebylo možné určit ani její velikost, ani stáří, dosud nikdy nic podobného neviděla. V rohu stránky se poněkud znepokojivým

způsobem vlnilo ebenově černé písmo. A právě v tom okamžiku se protnuly tři náhody, snad osud, který si nikdo nevybírá, aby všem třem navždy změnil jejich chápání světa.

Zleva uslyšely hlas Báry, pomalu slabikující pasáž z Almanachu. Byla to opravdu pouhá náhoda, že i ona měla otevřenou stránku, kde hleděla na podobnou rostlinu jako děvčata v Kodexu Paměti?

„*Poležnice svíravá*, vzácná a těžko přenositelná. V první fázi ovladatelná pouhým hlasem, později nutno opatřiti si vodní kameny. Listy vhodné pro léčení spálenin a bradavic. Pokud se zanedbá její ochrana, okamžitě použít Pravidlo jedna," četla Bára a v jejím hlasu zaznívalo čím dál více zmatku. Ještě jednou očima přelétla obrázek rostliny, načež se zeptala:

„Vy tomu, holky, rozumíte?"

Místo odpovědi jí Gaia s Elizannou začaly předčítat slova z podivně se vlnících černých písmen, která měly před očima v otevřeném Kodexu Paměti:

V hrstích, kde prach kola dělá,
najdeš cestu paměti
i slova celá,
ohněm okna slunce potemnělá!!!

Okamžik poté, snad vteřinu či dvě, co společně dořekly poslední slovo, se z knihy vznesl proužek bílého dýmu a zcela ignorující fyzikální zákony se ladným obloukem prohnul k žhavým uhlíkům pod kovovou čtyřnožkou. Ty se rozsvítily, jako by do nich kdosi foukl, a pak to všechny tři naráz uviděly.

Nad sálajícím šedým popelem se objevila jen pár centimetrů veliká rostlinka, neuvěřitelně podobná té v knize Kodexu Paměti, a otáčela se podél osy. Jako by chtěla říci: „Jsem tady…, prohlídněte si mě, protože něco takového jste ještě neviděly!"

V kůlně panovalo ticho a jen pomalu se otáčející drobný předmět, visící volně a bez jakékoliv podpory, rušil jednotvárnost odpoledne. Představení trvalo už dobrou minutu, když si Elizanna všimla jedné věci.

Rostlo to!

Pomalu, ale vytrvale! Lístky už nebyly jako drobné mince a stonek se nejméně zdvojnásobil. V okamžiku, kdy na to chtěla upozornit stále nevěřícně zírající kamarádky, vyrašily zpod lístků tenounké šlahounky. Ty si již počínaly daleko odhodlaněji než samotná rostlina. Kroužívými pohyby se snažily najít oporu a jejich konce se stále více vzdalovaly od mateřské rostliny. Děvčata jako u vytržení stále hleděla na podivný výtvor jejich snažení, okouzlena vlastní představivostí, když tu náhle…

Jeden z výhonků se slyšitelným prásknutím vyrazil směrem k Báře a omotal se jí kolem zápěstí. Ta polekaně vykřikla a škubla rukou, ve snaze se uvolnit.

Její zděšení probralo i Gaiu s Elizannou. Přiskočily ke kamarádce a snažily se jí šlahoun strhnout z těla. Vtom však samy ucítily, jak se i jim tenké výhonky omotávají kolem nohou.

Elizanna se obrátila k ohništi a leknutím jí ztuhla krev v žilách. Rostlina už pokrývala všechny čtyři opěry měděného jehlanu a stále rostla. Dokonce se dalo říci, že přímo před očima. Její tělo už netvořila pouze jedna lodyha, ale stal se z ní keř, hledající si další životní prostor. S hrůzou si uvědomila, že je do proplétajících se šlahounů natolik zamotaná, že se jen stěží může pohnout. A ani ostatní děvčata na tom nebyla lépe.

V tu chvíli se zvenčí ozvalo zaskučení větru. Snad to byl poslední zapomenutý severák, letící do svých zimovišť, který se musel přehnat městem. Vždyť obloha byla po dešti jako vymetená a slunce se z plných sil snažilo vysušit velké kaluže po dvoudenních deštích.

Pootevřená vrata kůlny se otřásla nárazem větru a vzápětí je jeho síla zcela ovládla. Se škrábavým drhnutím se rozevřela a do tmavého obdélníku dřevěného přístřešku vpadly paprsky slunce, dopadající sem otvorem dveří.

Jako ohnivé šípy se odrazily od stěn matného jehlanu čtyřnožky, téměř už skrytého pod zelenou rostlinou. Ozvalo se zasyčení, podobné rozzuřenému chřestýši, které se všem třem děvčatům vrylo do paměti. Zároveň však ucítily, jak tlak šlahounů polevuje, a když se opět otočily k rostlině, stačily už jen zahlédnout její konec. Zkroutila se a naráz vybledla, jako by ji zasáhl neviditelný proud smrtící síly. Během okamžiku se vše proměnilo v průhlednou mlhu a i ta se ztratila, jako by nikdy nic takového neexistovalo.

Dřevníkem znělo jen vyděšené oddychování. Když dobrou půlminutu žádná z nich nepromluvila, začala Bára číst tam, kde naposledy přestala.

„… pravidlo jedna říká…," a hlas se jí zadrhl, „že jen světlo může zachránit ty, kteří ničemu nerozumějí!"

Představení trvalo už dobrou minutu, když si Elizanna všimla jedné věci. Rostlo to! Pomalu, ale vytrvale! Lístky už nebyly jako drobné mince a stonek se nejméně zdvojnásobil.

KAPITOLA PÁTÁ

Rozešly se bez zbytečných řečí. Ani jedna z nich neměla chuť hovořit o prožitých minutách, které se jim opětovně promítaly v hlavách tam a zase zpět. Vnitřně cítily, že každá z nich si musí vytvořit vlastní pohled na věc a teprve potom o ní promluvit s ostatními. Elizanna jako jediná z nich v sobě našla dosti sil přemluvit sama sebe, aby opět vstoupila na tenký led Neznáma.

„Vezmu si ten Deník s sebou domů… Chci si ho také přečíst," spíše oznámila, než požádala Gaiu. Ta jen kývla hlavou, mlčky ukládajíc trubičky a měděný kovový jehlan zpět do truhlice. Ani Bára neprotestovala, naopak se zdálo, že si trochu oddechla. Každou chvíli zabloudila pohledem na červený šrám kolem zápěstí, připomínku doteku jednoho ze šlahounů, tak úporně hledajícího pevný bod. Pomyšlení, že by se ještě dnes měla k této – či možná i k jiné – záhadě vracet, jí zjevně bylo proti srsti.

Za deset minut, vyplněných jen rozpačitostí a maskováním truhlice do původního stavu, se jim podařilo srovnat vše na své místo. Jen malý blýskavý klíček, nalezený v dutině klíče většího, si Gaia pověsila na řetízek. Učinila tak po dohodě s oběma děvčaty. Elizanna navrhovala, aby si i klíč od kufru raději někdo z nich ponechal u sebe, a přitom se podívala na Báru. Ta zbledla a zavrtěla hlavou. Nechaly ho tedy i nadále ukrytý v kapse truhly, doufajíce, že nikdo nepovolaný ho hledat nebude.

Pospíchala domů, okované desky ji studily pod flanelovou košilí i laclem riflí. A cestou se najednou přistihla, jak moc se těší na večer, až za sebou zavře dveře svého pokoje, rozsvítí odřenou lampu na polici u postele a pustí se do čtení zelených řádků.